

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1359/2024
21.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Далиборка Марковић, адвокат из ..., против тужене „Banca Intesa“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Ивана Недовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиле и тужене, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 290/23 од 16.01.2024. године, у седници већа одржаној 21.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије тужиле и тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 290/23 од 16.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 590/22 од 27.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име увећане зараде по основу рада дужег од пуног радног времена за период од маја 2015. године до маја 2016. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.000,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 290/23 од 16.01.2024. године, ставом првим изреке, укинуо пресуду Основног суда у Јагодини П1 590/22 од 27.10.2022. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужилји на име неисплаћене увећане зараде за прековремени рад у периоду од маја 2015. године до 01. јуна 2016. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева за разлику од износа досуђеног ставом другим изреке пресуде до потраживаних износа и то за појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужилји на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 120.137,50 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, обе странке су благовремено изјавиле ревизију и то тужила побијајући ревизију у односу на одбијајући део, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка и тужена у односу на усвајући део, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, применом одредбе члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизије тужиле и тужене нису основане.

У поступку није учињена битна одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном након одржане расправе пред другостепеним судом, тужила је била у радном односу код тужене по основу уговора о раду закљученог између странака 15.12.2014. године све до 14.06.2016. године, када јој је на основу споразума о престанку радног односа 10.06.2016. године престао радни однос. Обављала је послове саветника за клијенте – продаја физичким лицима у експозитури ... . Уговором о раду и каснијим анексима било је уговорено да тужила има право на увећану зараду, накнаду трошкова у вези са радом и друга примања у складу са законом и Колективним уговором. Уговорено је пуно радно време тужиле од 40 часова недељно, пет радних дана и да радни дан траје 8 часова, при чему тужена може радну недељу и распоред радног времена да организује на други начин, у зависности од процеса рада, а у оквиру 40-часовног недељног радног времена. Посао код тужене није могао бити унапред испланиран, већ је увек постојало нешто што је нарушавало организацију дневног рада и изискивало прековремено остајање ради извршења административног дела посла, из ког разлога је тужила, као и други запослени, свакодневно остајала прековремено у току радне недеље, а на посао је долазила и суботом, како би обавила послове везане за рок и наложене од стране менаџмента. Тужена није издала писани налог, нити је донела писану одлуку о увођењу прековременог рада. Према евиденцији коју је тужила лично водила, у спорном периоду остварила је 1.274 сати прековременог рада. Тужена је водила евиденцију логавања запослених, па и тужиле. Вештачењем путем вештака економско – финансијске струке утврђена је висина потраживања тужиле на име неисплаћеног прековременог рада у две варијанте. Према првој варијанти, висина потраживања је за сате прековременог рада утврђена је на основу личне евиденције тужиле, а у другој варијанти (датој у допунском вештачењу) број прековремених сати оствареног рада утврђен је на основу евиденције тужене о логавању тужиле – 720 сати прековременог рада, на основу којих података је дата висина потраживања како збирно, тако и у месечним износима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је на основу члана 53. став 1. Закона о раду, те члана 108. став 1. истог закона закључио да с обзиром на то да с обзиром на то да је током целог утуженог периода радила дуже од редовног радног времена, тужила има право на увећану зараду у висини утврђеној одредбом члана 108. став 1. тачка 3. Закона о раду. Одлуку о висини штете другостепени суд је засновао на варијанти вештачења где је за утврђивање те штете узет број сати на основу евиденције логавања запослених коју је водила тужена.

По становишту Врховног суда, другостепени суд је, супротно наводима ревизије тужиле и тужене, правилном оценом изведених доказа на расправи, утврдио чињенично стање и правилном применом материјалног права одлучио о тужбеном захтеву, као у изреци побијане пресуде.

Према члану 53. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 са изменама и допунама) запослени, на захтев послодавца, дужан је да ради дуже од пуног радног времена у случају више силе, изненадног повећања обима посла и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који је планиран. Прековремени рад не може да траје дуже од осам часова недељно.

У конкретном случају, тужилца је остварила сате прековременог рада, које тужена није евидентирала и за које тужилци није исплатила увећану зараду. Насупрот ревизијским наводима тужене, писани захтев или одлука послодавца о увођењу прековременог рада није услов за исплату увећане зараде, већ се питање да ли дуже остајање на послу има карактер прековременог рада, посебно цени у сваком судском спору према природи делатности и организацији рада код послодавца, као и специфичности посла коју запослени обавља код послодавца по уговору о раду. Имајући у виду управо те околности, и по оцени Врховног суда, тужилци припада право на увећану зараду и то, како то правилно цени и другостепени суд, према евиденцији тужене, као јединог поузданог доказа о броју остварених прековремених сати, у контексту оцене и других доказа а пре свега исказа сведока.

Имајући у виду наведено, неосновано се у ревизији тужилце у односу на одбијајући део и ревизијом тужене у односу на усвајајући део захтева истиче да другостепени суд није правилно применио материјално право.

Правилном применом одредбе члана 153. став 2. ЗПП одлучено је о трошковима парничног поступка.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**